

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 8887/06

לפני :

כבוד הנשיא א' גרוניס
כבוד השופטת מ' נאור
כבוד השופט ס' גיבראן

העותרים :

1. יוסף מוסא עבד א-ראזק אל-נאבות
2. מוחמד ראשיד עבד אל ג'אבר ג'בר אל-נאבות
3. עבד אל מונעם עבד אל ג'אווד עבד אללטיף מעטאן
4. עלי עטאללה עלי עסליה
5. פאטמה סעוד אחמד עוואוודה
6. עבד אל קאדר מוחמד עבד-אל-ג'ליל מעטאן
7. תנועת שלום עכשיו-ש.ע.ל מפעלים חינוכים

נגד

המשיבים :

1. שר הביטחון
2. מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית
3. ראש המינהל האזרחי
4. מפקד מחוז ש"י של משטרת ישראל
5. אבי טקסלר מזכיר וועד היישוב מגרון

בקשה מטעם המדינה להארכת מועד לביצוע פסק הדין

תאריך הישיבה : כ"ח באדר התשע"ב (22.03.12)

בשם העותרים : עו"ד מיכאל ספרד ; עו"ד שלומי זכריה

בשם המשיבים 1-4 : עו"ד אסנת מנדל ; עו"ד ענר הלמן

בשם המשיב 5 : עו"ד ברק בר-שלום

בשם תושבי מגרון : עו"ד ד"ר יעקב וינרוט ; עו"ד ד"ר גרשון גונטובניק

החלטה

השופטת מ' נאור:

1. ביום 30.10.2006 הגישו העותרים את העתירה שבכותרת בה ביקשו להורות למשיבים 1-4 ליתן טעם מדוע לא ינקטו בכל הפעולות הדרושות לפינוי המאחז הבלתי חוקי מגרון. ההליכים בעתירה פורטו בהרחבה בפסק הדין שניתן בעתירה ביום 2.8.2011 (הנשיאה ביניש והשופטים נאור וג'ובראן). עמדתה העקרונית של המדינה היתה, לאורך כל הדרך, כי יש אכן מקום לפינוי של המאחז. עוד בתגובה מקדמית שהגישה המדינה ביום 17.12.2006 נמסר כי שר הביטחון התחייב לפעול לפינוי המאחז תוך חודשים ספורים בכפוף לאישור ראש הממשלה ולהעדר אילוצים ביטחוניים, משפטיים ואחרים. באותה תגובה עמדה המדינה גם על כך שכנגד כל המבנים הקיימים במאחז עומדים בתוקפם צווי הריסה סופיים. ביום 23.1.2008 הודיעה המדינה כי ראש הממשלה ושר הביטחון החליטו כי המאחז יפונה בתוך 6 חודשים. ואולם, כך לא ארע, וביום 26.11.2008 ניתן צו על תנאי (הנשיאה ביניש והשופטות נאור וארבל).

2. המדינה הבהירה לאורך כל הדרך כי מדובר במאחז בלתי חוקי שנבנה על קרקע פרטית של תושבים פלסטינים, שאין כל אפשרות חוקית להשלים עם קיומו לאורך זמן ולכן, השאלות היחידות שעל הפרק הינן עיתוי מועד פינויו של המאחז, והאם יפונה המאחז מרצון על ידי התושבים והמבנים בו יהרסו על ידם הם, או שיהיה צורך להפעיל לשם כך את הרשויות.

3. בפסק הדין מתוארים בהרחבה מאמצים רבים שנעשו בשיתוף מועצת יש"ע להסכים על פינויים מרצון של תושבי מגרון והעברתם לשכונה חדשה ביישוב אדם. אולם, הסכמתם של תושבי מגרון לכך – לא ניתנה מעולם. בפסק הדין שניתן כאמור ביום 2.8.2011 כחמש שנים לאחר הגשת העתירה נעשה צו החלטי המחייב את המדינה

לפנות את המאחז. עם זאת, ניתנה בפסק הדין למשיבים "שהות ניכרת להיערך כדי לקיים את הצו ההחלטי ולנקוט בהליכי הפינוי הנדרשים וזאת עד ליום 31.3.2012". בית המשפט הביע בשולי פסק הדין משאלה שיושבי המאחז יתעשתו ויקבלו על עצמם בהסכמה את חובתם שלא להצטייר כפורעי חוק ולהתיישב במקום אחר שהמדינה תאפשר להם להתיישב בו. שבועיים לפני תום השהות הניכרת לפינוי שניתנה בפסק הדין הגישה המדינה ביום 14.3.2012 את הבקשה המונחת לפינוי עתה, בקשה להארכת המועד לביצוע פסק הדין.

4. המדינה טענה בבקשה כי עקב רצון הדרג המדיני להביא למימוש הצו ההחלטי בדרכי שלום התנהלו בחודשים האחרונים שיחות בין נציגי הממשלה לנציגי תושבי מגרון והושג על ידי השר זאב ב. בגין הסדר לפיו תתוכנן ותוקם שכונה חדשה בקרבת המאחז הנוכחי אליה יועברו תושבי מגרון. המדינה טענה כי להערכת גורמי התכנון הזמן המשוער להשלמת הליכי התכנון הוא עד שנתיים ובניית השכונה לאחר מכן צפויה להימשך כשמונה עשר חודשים נוספים. עם השלמת הבניה יעברו תושבי המאחז להתגורר בשכונה החדשה ומאחז מגרון יפונה ויועבר למינהל האזרחי לשם ביצוע הצו ההחלטי. המדינה עמדה בבקשתה על כך שנוכח המועד שנקבע בפסק הדין נשקלה האפשרות שתושבי מגרון יעברו באופן זמני לאתר אחר עד להשלמת בניית השכונה החדשה אך לדבריה יש להימנע מכך. זאת, בשל הקושי הנפשי הכרוך בדבר ובשל העלויות וההליכים הכרוכים בתכנון ובפיתוח אתר זמני. בנסיבות אלה, ונוכח לוחות הזמנים "אשר ניתן להעריך שיימשכו לכל היותר עד ליום 30.11.2015" ביקשה המדינה הארכת מועד לביצוע פסק הדין.

5. המשיב 5, מזכיר וועד הישוב מגרון הצטרף לבקשת המדינה. המשיב 5 טען כי תושבי מגרון התיישבו במקום בברכתה ובתמיכתה של המדינה ולכן האחריות שהמדינה חשה כלפיהם היא מתחייבת. המשיב 5 טען כי ביצוע פסק הדין באופן פשטני תוך עקירה מיידית מבלי שקיימת לתושבים קורת גג חלופית תהיה בלתי ראויה

ומקוממת. המשיב 5 גם טען כי ממילא אין דחיפות בביצוע הפינוי והוא שב לטענות שהועלו במסגרת הדיון בעתירה לפיהן העותרים נעדרו זכויות בקרקע.

6. תושבי מגרון הגישו בקשה להצטרף כצד לדיון. לא היה צורך בכך שהרי הם היו צד לדיון בעתירה ובחרו, מטעמיהם שלא לקבל כתבי בית דין ולא לנקוט עמדה (ראו פסקאות 8 ו-14 לפסק הדין). מכל מקום אפשרנו גם לתושבי מגרון לטעון לגופה של הבקשה. לטענת תושבי מגרון מגוריהם במקום אושרו דה-פקטו על ידי המדינה והוצגו להם מצגים לפיהם התיישבותם במקום זוכה לברכת הדרך של המדינה. לטענתם, רשויות המדינה עודדו אותם להתגורר במקום ולהשקיע כספים רבים בהקמתו תוך שהם משנים את מצבם לרעה. לטענתם המדינה דיברה בכפל לשון כך שבמקביל לעידודם להתיישב בקרקע המדינה טענה בפני בית המשפט כי יש להרוס את המאחז ולבסוף ניתן צו החלטי. ואולם, לטענתם, בנסיבות אלה המדינה אינה משלמת כל מחיר על התנהלותה ואת המחיר נאלצים לשלם תושבי מגרון גברים, נשים וטף. על כן, ההסכם שהושג משקף לדבריהם את האחריות שהמדינה נטלה על עצמה נוכח התנהלותה והכרתה כי יהיה זה בלתי ראוי ומקומם לעקור את התושבים מבתיהם ללא קיום קורת גג חלופית. התושבים עמדו על הקורבן הערכי והאידיאולוגי שהם מקריבים בהסכמתם להתפנות בסופו של דבר מהמאחז מתוך אחריות לאומית וכיבוד שלטון החוק. על כן הם ביקשו כי ניעתר לבקשת המדינה וכי נאפשר פתרון בדרכי שלום תוך כיבוד פסיקתו של בית המשפט.

7. העותרים התנגדו לבקשת המדינה. העותרים עמדו על כך שבקשת המדינה הוגשה ברגע האחרון בחוסר תום לב וכי למעשה מדובר בבקשה לשינוי פסק הדין שכל עניינו היה עיתוי ומועד הפינוי. העותרים טענו כי בפסק הדין נקבע כי יש להתיר את הקשר שנכרך בין פינוי המאחז להקמת שכונה חדשה באדם, וזאת נוכח הפגיעה הקשה והמתמשכת בזכויות העותרים ובשלטון החוק. לכן, בקשת המדינה היא למעשה

"תחפושת" לבקשה לשינוי פסק הדין ואין מדובר באמת בבקשה להארכת מועד. לבית המשפט, כך טענו העותרים, אין סמכות לשנות את פסק הדין בהקשר זה. העותרים הוסיפו וטענו כי אפילו היה מדובר בבקשה להארכת מועד ולא בתחפושת לשינוי פסק דין אין מקום להיעתר לבקשה. לטענתם ההלכה הפסוקה מאפשרת ארכת חסד לביצוע פסק דין רק בנסיבות מיוחדות וחריגות שענייננו אינו נמנה עליהם. העותרים הוסיפו וטענו כי ממילא ההסכם אליו הגיעה המדינה עם דיירי המאחז לוקה בחוסר סבירות ומנוגד לחוש הצדק בין היתר מאחר שהוא מקריב את זכויות העותרים בקרקע לתקופה ארוכה מבלי לתת משקל לאינטרס של העותרים ולאינטרס הציבורי של הפסקת הפרת החוק. למעשה, כך טוענים העותרים, המדינה מבקשת מבית המשפט כי יאפשר את המשך הפרת החוק. העותרים הביעו תרעומת על המשא ומתן שהתנהל ועל תוצאותיו ובפרט על כך שכלל לא פנו אליהם או למי מטעמם על אף שמדובר במשא ומתן לגבי שימוש באדמתם, ולאחר שניתן בעתירתם צו החלטי. לבסוף טענו העותרים כי צדק נדחה הוא צדק נמנע ותקופת הדחייה המבוקשת היא כזו שהופכת את הסעד שניתן לעותרים לבלתי אפקטיבי, שהרי עד נובמבר 2015 "הכל יכול להיות".

8. ביום 22.3.2012 שמענו את טענות הצדדים. הצדדים חזרו על עמדותיהם. עו"ד וינרוט, בא כוחם של תושבי מגרון עמד על חשיבות העובדה שלאחר פסק הדין קיבלו על עצמם תושבי מגרון בהסכמה להתפנות מן המקום, בלוחות זמנים קבועים, שאולי ניתן לדבריו אפילו לצמצם אותם. הוא ביקש לקבל את ההסדר. הוא התחייב, בשם תושבי מגרון כי גם אם לוח הזמנים המשוער להקמת יישוב אחר ברכס יתברר כלא ריאלי, יפנו תושבי מגרון את המאחז במועד שייקבע. עם זאת הוא הצביע על החשיבות שיש בעיני התושבים להישאר דווקא באותו רכס בו נמצא המאחז. הוא לא הציע לחזור לתוכנית לה לא הושגה בעבר הסכמה של תושבי מגרון – להתיישב ביישוב אדם. לא מן המותר להעיר כי גם האפשרות לעבור ליישוב אדם – איננה מיידית.

9. השר בגין הבהיר בדיון כי מדיניות הממשלה היא לאפשר התיישבות רק על אדמות מדינה וכי זו היתה החלטת הממשלה עוד ב-11.11.1979. בענייננו מדובר בקרקע פרטית. נקודת המוצא גם בעיניו היא קיומו של פסק הדין ופינוי המאחו. לדבריו מגרון הוקמה במקומה בידיעת הדרג המדיני עקב שגגה של ממשלה קודמת, וכחבר בממשלה חש הוא באחריות גם לשגגות שיצאו מלפני ממשלות קודמות. תושבי מגרון חשים, כך הסביר, כי הם מילאו שליחות מטעם הממשלה. במגעים עם תושבי מגרון הבהיר להם כי אם לא תהיה הסכמה לפינוי, הממשלה תאכוף את פסק הדין. השר בגין ציין כי הוא ראה חשיבות רבה לביצוע הפינוי בהסכמה שתוכיח כי בסופו של דבר גם אנשים המשוכנעים באידיאולוגיה שלהם, מבינים כי אין מנוס אלא לקבל את פסק הדין.

10. עו"ד ספרד, בא כוח העותרים חזר וטען כי כיוון שהשאלה היחידה שהיתה במחלוקת בעתירה היתה שאלת עיתוי הפינוי, אין עוד סמכות לבית המשפט להאריך את המועד. מכל מקום לדבריו אין להיעתר לבקשה משום שמאחורי הכיבוד של פינוי בדרכי שלום מסתתר איום שאם לא תתקבל הבקשה – תהיה דווקא מלחמה.

דיון והכרעה

11. אין אנו מקבלים את הטענה שהעלו העותרים לפיה לבית המשפט אין סמכות להיעתר לבקשה. הלכה היא כי לבית המשפט סמכות טבועה להאריך מועדים שנקבעו בפסק דין. סמכות זו נועדה לעשיית צדק ולמניעת תוצאות שקשה להשלים עמן, ואולם, שימוש בסמכות זו ייעשה רק במקרים חריגים למנוע אי צדק משווע (ראו: החלטתו של חברי השופט ג'ובראן ב- רע"א 7476/06 גרמיזא נ' עדס (טרם פורסם, 14.1.2007); החלטותיו של חברי השופט גרוניס ב- רע"א 7950/04 מלון עדי אילת בע"מ נ' בנק לפיתוח התעשייה לישראל בע"מ (טרם פורסם, 5.9.2004) וב- רע"א 3143/04 וילאר נכסים (1985) בע"מ נ' קרמיטל אי. אל בע"מ, פ"ד נח(6) 789 (2004)). סמכות זו להארכת

מועד קיימת הן במשפט האזרחי והן במשפט המינהלי (ראו בר"ם 10823/07 נור סטאר בע"מ נ' עמותת "פעולה ירוקה" (טרם פורסם, 30.12.2007); כן ראו והשוו בג"ץ 7198/93 מיטראל בע"מ נ' שר התעשייה והמסחר, פ"ד מח(2) 844 (1994); ולהארכת מועד בהסכמת העותרים ראו בג"ץ 8397/06 ווסר נ' שר הביטחון (טרם פורסם, החלטה מיום 13.11.2007)). ואולם, אף אם המבכחנים למתן הארכת מועד שנקבע בפסק דין אינם נוקשים הלכה היא כי "המבכחנים הללו לא נתכוונו לפריצת סכרים ולהתרת אי-קיום התחייבויות" (רע"א 1233/91 ג'רבי נ' בן דוד, פ"ד מה(5) 661, 668 ה (1991) (להלן: עניין ג'רבי)) וכי "כשם שראוי לו לבית המשפט שלא להירתע מעשיית שימוש בסמכותו הטבועה, במקרה שנסיבותיו מחייבות זאת, כך מוטל עליו להישמר מפני עשיית שימוש בסמכות האמורה במקרה שבו אין ההימנעות מכך מובילה לאי-צדק ברור ובולט" (ע"א 230/87 שקולניק נ' זכאי, פ"ד מו(3) 279, 285 (1992)). אכן, הארכת מועד עלולה להותיר על כנו מצב בלתי חוקי, הארכת מועד עלולה לפגוע באינטרס ההסתמכות של מי מהצדדים, הארכת מועד עלולה לפגוע בסופיות הדיון, הארכת מועד במקום שאין הצדקה לכך עלולה גם לפגוע בעקרון שלטון החוק. על כן, מדובר כאמור, בסמכות שיש להשתמש בה בזהירות (לדחיית בקשה ראו, למשל, בג"ץ 1748/06 ראש עיריית דאהריה נ' מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית (טרם פורסם, החלטה מיום 24.7.2007)).

12. האם טענות המשיבים מצדיקות שימוש בסמכות הטבועה והארכת מועד למשך תקופת זמן של שלוש וחצי שנים ובאופן משוער עד ליום 30.11.2015? תשובתי על כך היא בשלילה. בדיון בפנינו הזכיר השר בגין החלטה שניתנה לאחרונה בבית משפט זה בעניין רמת גלעד שם נעתר בית המשפט למתן ארכה לפינוי מאחז מפאת חשיבות פתרון העניין בדרכי שלום (ראו בג"ץ 7891/07 תנועת "שלום עכשיו" - ש.ע.ג. מפעלים חינוכיים נ' שר הביטחון (טרם פורסם, החלטה מיום 2.1.2012)). ואולם – החלטה זו ניתנה כהחלטת ביניים בעתירה תלויה ועומדת, ולא בעתירה בה נעשה צו החלטי. פני

הדברים שונים בענייננו. בעניינו מדובר באחד מהמקרים הקשים והחריגים ביותר בכל הנוגע למאחזים בלתי חוקיים. המאחז כפי שפורט בפסק הדין משתרע על פני קרקעות נרחבות המצויות כולן בבעלות פלסטינית פרטית ומוסדרת. המדינה שבה והודיעה כי גם לדעתה מדובר במאחז בלתי חוקי שאין כל אפשרות חוקית להשלים עם קיומו לאורך זמן. עוד בשנת 2006 עמדו בתוקפם צווי הריסה סופיים כנגד כל המבנים במאחז. המדינה התחייבה בסוף שנת 2006 לפנות את המאחז "תוך חודשים ספורים". בהמשך התחייבה המדינה לפנות את המאחז עד תחילת חודש אוגוסט 2008. במסגרת מדיניות האכיפה הכוללת שהציגה המדינה עניינו של מאחז מגרון היה מצוי גם בראש סדר העדיפויות כך שלא ניתן היה לדבר על דחייה מטעמים אלו. ועל אף כל זאת, בית המשפט נעתר פעם אחר פעם לבקשות לאורכה כדי להביא לפתרון בדרכי שלום. ואולם, בסופו של יום משלא הסתמן פינוי מוסכם של המאחז בלוחות זמנים סבירים ניתן צו החלטי לפינוי המאחז. בגוף פסק הדין ניתנה שהות ניכרת להיערך לקיום הצו. אכן, כפי שפורט בפסק הדין, שיקול ההסכמה והפינוי בדרכי שלום הוא שיקול כבד משקל. ואולם, אין הוא שיקול בלעדי ומכריע המסיג לאחור באופן מוחלט את כל יתר השיקולים ובהם בראש ובראשונה השיקול של פגיעה בקניין הפרטי, והשיקול של הפגיעה בשלטון החוק.

נקודת המוצא לדיון בהארכת המועד היא קיומו של פסק הדין. פסק הדין כבר ערך את האיזון בין השיקולים השונים ונתן גם שהות ניכרת לקיום הצו שניתן. כזכור העתירה הוגשה עוד בשנת 2006 והמועד שנקבע לקיום הצו הוא 31.3.2012. ההכרעות שנפלו בפסק הדין אינן עומדות עוד על הפרק. הדיון תם ונשלם ואינו פתוח עוד לבחינה. יפים בהקשר זה דברי השופטת פרוקצ'יה, בעתירה בה התבקש בית המשפט למעשה לבטל תוצאה של פסק דין חלוט:

"... כיום אנו מצויים שלב אחד לאחר ההכרעה בדילמה האמורה. בית המשפט העליון בפסק דין [...] הכריע בה

וקבע את נקודת האיזון הראויה. [...] משבית משפט זה דן והכריע לגופן של השאלות הערכיות בסוגיה זו, שוב אין הן עומדות עוד על הפרק להכרעתנו אנו בעתירות שלפנינו. הדיון בסוגיות אלה תם ונשלם, ואינו פתוח עוד לבחינה, לטיעונים, ולקביעות כלשהן הסוטות מפסק הדין הסופי שניתן" (בג"ץ 7713/05 נוח- התאחדות ישראלית של ארגונים להגנת בעלי חיים נ' היועץ המשפטי לממשלה, פסקה 16 (טרם פורסם, 22.2.2006))

לא היה מקום במסגרת הטיעונים בבקשה לחזור לטענות שהועלו או לטענות שניתן היה להעלותן עובר למתן פסק הדין. נקודת המוצא היא, כאמור פסק הדין שכבר ערך את כל האיזונים. פסקי דין יש לקיים.

13. הבקשה שלפנינו לפינוי מוסכם בנובמבר 2015, דהיינו בעוד שלוש וחצי שנים אינה יכולה להתקבל. משך הזמן המבוקש עד הפינוי הוא בלתי סביר בעליל. די בכך כדי לדחות את הבקשה. מדובר למעשה בניסיון לשנות את האיזונים שנקבעו בפסק דין חלוט. מדובר בבקשה שהיא בגדר בקשה "פורצת סכרים", כלשון שננקטה בעניין ג'רבי.

14. תושבי מגרון, יש להדגיש, לא הגישו מעולם עתירה משלהם לבית משפט זה שתכליתה לתקוף את עמדת המדינה כי אין אפשרות חוקית לקיום המאחז ויש לפנותו, או כנגד צווי ההריסה שניתנו (ראו והשוו: בג"ץ 5439/09 עבדאלקאדר נ' ועדת העררים הצבאית שלפי צו בדבר וועדות עררים מחנה עופר (טרם פורסם, 20.3.2012); בג"ץ 851/06 עמונה אגודה שיתופית חקלאית להתיישבות קהילתית בע"מ (טרם פורסם, 29.1.2006)). נזכיר כי המדינה לא מצאה ממש בטענות הקניין שהעלו תושבי מגרון. בית משפט זה קיים מספר רב של דיונים בעתירה. המדינה לא פינתה את המאחז "חודשים ספורים" לאחר התחייבותה בשנת 2006 אך ביום 23.1.2008 היא הודיעה כי המאחז יפונה עד אוגוסט 2008. גם מועד זה חלף מבלי שהמאחז פונה הכל כפי שפורט בפסק הדין. חמש שנים היתה העתירה תלויה ועומדת ונעשו במהלך הטיפול בה

ניסיונות לפתרון בדרכי שלום. בסופו של דבר נקבע כי לא ניתן להמתין עוד אך ניתנה למדינה שהות ניכרת לפינוי המאחז. עתה זכאים העותרים ליהנות מפירות פסק הדין. זכאים הם לכך שהפגיעה המתמשכת בזכויותיהם תבוא לסיומה. גם האינטרס הציבורי באכיפת החוק צריך לבוא לידי ביטוי וכך גם שלטון החוק וכיבוד החוק. פתרונות שעשויים היו להתקבל בשנת 2006 עת הוגשה העתירה אינם יכולים להתקבל עתה לאחר שמוצו כל ההליכים וניתנו כל האורכות. הכל כפופים לחוק והגיעה שעת האמת (ראו והשוו דעת הרוב ב-בג"ץ 1019/06 המועצה האזורית מטה בינימין נ' ממלא מקום ראש הממשלה (טרם פורסם, 1.2.2006) לגבי פרשת פינוי עמונה; דעת המיעוט הייתה לדחות את הביצוע לשבוע ימים ו"לא מעבר לכך").

15. ייתכן ולתושבי מגרון, ולכך אישור מסוים בדברי השר בגין, תרעומת מוצדקת על המדינה ורשויותיה. ואולם כפי שהבהירה המדינה לאורך כל הדרך וכפי שהובהר גם בדיון מפי השר בגין, נקודת המוצא היא, וזו היתה נקודת המוצא לפסק הדין, כי אין לאפשר התיישבות על קרקע פרטית. הטענה לפיה תושבי מגרון התיישבו ברשות המדינה ובעידודה אינה חדשה עמנו. היא עלתה בדיון בעתירה. ואולם, כפי שהבהירה המדינה איש אינו מוסמך להתיר הקמת יישוב על קרקע פרטית. הרצון להתחשב במצוקת תושבי מגרון שאיננו מקלים בה ראש אינו יכול להמשיך ולבוא על חשבונם של העותרים ועל חשבון אי אכיפת החוק. אשר על כן, עמדתנו היא כי בשים לב למשך הזמן הארוך, ארוך עד מאד בו נוקבים הצדדים בבקשה להארכת מועד, פרק זמן של שנים ולמשך הזמן בו היתה העתירה תלויה ועומדת, וכן לאורכה שכבר ניתנה בפסק הדין – אין להיעתר לבקשה.

16. האם יש בכל זאת מקום לאורכה קצרה נוספת? לא הועלתה לפנינו בקשה חלופית להארכת הזמן להתארגנות לפינוי. בשים לב לכך, וגם לכל הנימוקים עליהם עמדנו לעיל ניתן היה לומר כי אין מקום לשום אורכה נוספת, וכי המועד לפינוי יישאר

המועד שנקבע בפסק הדין – 31.3.2012. נזכיר כי הבקשה הוגשה לנו זמן קצר לפני המועד שנקבע לפינוי. נבהיר כי על דרך העקרון צד הפונה לבית המשפט בבקשות לארכה ברגע האחרון חייב להיערך גם לאפשרות שמבוקשו לא יינתן לו. אנו מבהירים זאת לעניין בקשות מסוג זו שלפנינו העשויות להיות מוגשות בעתיד בהליכים אחרים. עם זאת, זו הפעם ולפנים משורת הדין, אך בשל כך שאפשר ותושבי מגרון לא נערכו עד כה להעתיק את מקום מגוריהם למקומות חלופיים עקב המגעים שהתקיימו לפשרה, ובשל כך שיש להניח שילדיהם לומדים במקומות סמוכים למאחז ועליהם לסיים את שנת הלימודים – אנו מאריכים את המועד לפינוי בארבעה חודשים כך שיש לקיים את הצו ההחלטי עד ליום 1.8.2012.

17. בסיום פסק הדין הבענו כזכור משאלה כי תושבי מגרון יתעשתו ויקבלו על עצמם בהסכמה את חובתם שלא להצטייר כפורעי חוק. אנו חוזרים כיום על משאלה זו. תושבי מגרון התייצבו לפנינו וביקשו כי ניעתר לבקשת המדינה להארכת מועד. כשם שהם היו וודאי מכבדים החלטה המאריכה מועד עליהם כעת לכבד בתום לב גם את ההחלטה הדוחה את הבקשה. החובה לקיים פסק דין אינה עניין של בחירה. מדובר במרכיב הכרחי של שלטון החוק אליו כפופים הכל כחלק מערכיה של מדינת ישראל כמדינה יהודית ודמוקרטית.

18. אשר על כן ובכפוף לאמור בפסקה 16 הבקשה נדחית. אין צו להוצאות.

ניתנה היום, ב' ניסן התשע"ב (25.3.2012).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

נ ש י א